

UN MILITAR ROMÂN DESCHIDE RELAȚIILE STATALE ROMÂNNO-AMERICANE

General de brigadă (r.) ing. Mitică DETOT

Declararea independenței de stat a României la 9 mai 1877 a fost urmată de o serie de acțiuni cu caracter diplomatic pentru obținerea recunoașterii acestui act de către principalele puteri europene și pregătirea condițiilor de transformare a țării în regat.

Ca urmare, Congresul de la Berlin din iulie 1878 recunoaște independența țării noastre, recomandând puterilor europene să aprobe în mod oficial acest act care permitea înscrierea României în sistemul de relații diplomatice existent în Europa și în lume.

Ca urmare, Rusia, Austro-Ungaria și Turcia au recunoscut imediat independența României, Italia a făcut același lucru în anul următor, 1879, iar Germania și Anglia în 1880.

România își ocupă astfel locul dorit în Europa, obținând egalitate juridică în ansamblul statelor europene, eliminând orice intervenție în afacerile ei interne și orice control asupra politicii externe.

Conducerea severă și energică a domnitorului Carol I a angajat amplu forțele creatoare ale națiunii, inclusiv pe militari, pentru a stabili relații externe normale și a crește rolul românilor în politica internațională.

În volumul „Diplomația română a apărării” publicat recent, autorii au menționat și primul contact, oficial între un reprezentant român și conducerea Statelor Unite ale Americii, în anul 1880. Acest reprezentant a fost un militar român.

«La 4 august 1880, ministrul afacerilor externe V. Boerescu îl înștiințează pe colonelul Sergiu Voinescu despre o misiune ce-i revine acestuia pe lângă președintele Statelor Unite ale Americii: „A.S.R. Principele Carol, augustul nostru suveran, a hotărât să vă încredințeze, în calitate de trimis special al său, onoarea de a remite domnului președinte al Statelor Unite ale Americii scrisoarea destinată a-i notifica independența României ca stat liber și suveran”.

Este mandatat să pună și problema deschiderii unei legății americane la București.

La sosirea în SUA, datorită unei călătorii a președintelui Rutheford B. Hayes, Sergiu Voinescu este primit în audiență de secretarul de stat Evarts, la 17 noiembrie 1880, care-i promite toată atenția pentru întemeierea legății.

A doua zi, după audiența la secretarul de stat al SUA, trimisul

diplomatic al României este primit de către președintele R.B.Hayes, căruia, remițându-i scrisoarea domnitorului român, îi declară că guvernul român ar fi fericit să vadă strângându-se încă mai mult legăturile de prietenie care există între Marea Republică Federativă și România.

Relevând, în rapoartele sale primirele cordiale la toate nivelurile, Sergiu Voinescu afirmă că președintele Hayes i-a declarat că „va vedea cu plăcere momentul când se vor putea stabili relațiuni diplomatice permanente între ambele state” și și-a exprimat dorința „de a vedea un reprezentant român la Washington și de a dezvolta relațiunile mutuale”.

Mărturisindu-i că aceasta este și dorința guvernului român, trimisul nostru diplomatic, Sergiu Voinescu, i-a spus oficialului american că formarea unei legății române în SUA ar implica și crearea altor patru legății în Europa, „ceea ce mijloacele noastre

financiare nu ne permit pentru moment, dar că aceasta nu va opri cele mai bune relațiuni”.

În scrisoarea de răspuns a președintelui Hays, referindu-se la actul de declarare a independenței și suveranității României, acesta asigură că Guvernul și poporul SUA „au primit cu cea mai mare cordialitate” acest eveniment și își exprimă total mulțumirea pentru dezideratul României „pentru prietenia dintre cele două țări”.

Mai este de menționat că Sergiu Voinescu a îndeplinit și sarcina de a vizita Brazilia, cu aceeași misiune pe lângă Majestatea Sa împăratul Braziliei Don Pedro II care, primindu-l în audiență solemnă la 2 octombrie 1880 la Rio de Janeiro, l-a încredințat că are „multă simpatie pentru Țara Românească” și că dezvoltarea statului român este trebuincioasă echilibrului european și oferă o garanție de progres și prosperitate în Orient».

Borna 99 pentru Corpul Maistrilor Militari de Marină

Maistru militar principal Ion BANU, consilierul șefului Statului Major al Forțelor Navale pentru problemele maistrilor militari și subofițerilor

La 6 mai 2008, entitatea profesională cunoscută sub denumirea de Corpul Maistrilor Militari de Marină și-a făcut simțită prezența pe încă o pagină din istoria armei, aceasta fiind, pentru segmentul respectiv, cea de a 99-a! Fiecare an din cei 99 încrustați pe răbojul timpului începând cu acel 6 mai 1909, momentul constituirii respectivei categorii de personal profesionalizat, a contribuit cu propria lor încărcătură faptică la evenimentele consemnate în jurnalul istoric al Marinei Militare, o categorie de forțe cu un cuvânt greu de spus în cadrul Oștirii Române.

Răsfoind istoria armei, nu putem trece cu vederea începuturile pregătirii personalului necesar a încadra funcțiile existente în organigrama marinei, evident, în raport cu cerințele momentului. Vorbind despre început, istoria armei precizează că acesta nu poate fi altul decât apariția școlilor de Marină, eveniment petrecut la data de 8 octombrie 1897, semnatul Decretului de constituire fiind regele Carol I.

Ceva mai târziu, la insistența Direcției 5 Marină din cadrul Ministerului de Război, departament condus la acea vreme de către contraamiralul Eustațiu Sebastian, regele Carol I emite sub proprie semnătură un nou act totalmente pozitiv, și anume Înaltul Decret nr.1620, datat 6 mai 1909, prin care consfințește apariția în Marina de Război a Corpului Maistrilor Militari de Marină - șefi de specialități.

Referindu-mă la ierarhia militară precizată a exista în cadrul corpului de cadre nou înființat, aceasta era: submaestru militar clasa a II-a, submaestru militar clasa I, maestru militar clasa a III-a, maestru militar clasa a II-a, maestru militar clasa I și maestru militar șef.

Interesant de menționat este conținutul articolului 1 al Înaltului Decret nr.1620, prin care

se preciza locul și rolul nou înființatei categorii profesionale în organigrama armei: „**maistrii militari șefi de specialitate sunt auxiliari ai ofițerilor de marină la bord și pot fi întrebuințați la nevoie în loc de ofițeri, ca șefi de magazii, depozite și ateliere, pentru păstrarea materialelor marinei și pentru exploatarea tehnicii de la bord**”.

De-a lungul timpului, maistrii militari de marină s-au dovedit a fi o categorie de personal formată din buni specialiști, cu un rol important în instruirea de specialitate a echipajelor și în ducerea luptei pe mare și fluviu, în instrucția și educația echipajelor, în gestionarea și mentenanța tehnicii și a bunurilor materiale de

Foto: Cătălin OVREIU

la bordul navelor militare, din depozitele și laboratoarele instituțiilor militare de învățământ.

Referindu-mă la perioada ce a urmat la scurt timp după încetarea celei de-a doua conflagrații mondiale, nu pot spune că ea a fost benefică pentru maistrii militari de marină, și asta pentru că în sumedenia de transformări survenite la nivel de stat a existat și una care a condus la desființarea, în anul 1951, a Corpului Maistrilor Militari de Marină, aceștia, oameni bine pregătiți profesional, fiind „gratulați”, conform „normativelor” sovietice, cu grade militare ce nici măcar nu aveau corespondență în corpul subofițerilor din Armata Românei, și anume: **cartnici, cartnici șefi și micimani...** Cei care nu au acceptat asemenea înjosire sau nu au îndeplinit „normele” impuse pentru selectarea în vederea pregătirii ca ofițeri de marină, nu s-au mai regăsit în efectivul armei, fiind trecuți în rezervă.

Timpul scurs între aprilie 1951 (momentul desființării Corpului Maistrilor Militari de Marină) și august 1965 (momentul reînființării acestui corp), nu se poate

caracteriza nicidecum drept o perioadă - vid din punctul de vedere al relației tehnice - tehnician, ba din contră, chiar dacă acesta din urmă se numea **subofițer tehnic**, relația respectivă nu numai că a existat, dar s-a bucurat de elogioase aprecieri din partea comandanților de nave, unități și mari unități.

În prezent, maistrii militari de marină parcurg un proces complex de pregătire, reorganizare și reorientare a competențelor în condițiile impuse de standardele NATO și UE, iar ca o noutate, începând cu anul 2001, Ministerul Apărării a permis și accesul femeilor în cariera de maestru militar de marină.

Cu toate că durata de pregătire nu a mai rămas la trei ani, așa cum s-a demonstrat că era cel mai corect, ci a coborât la doi ani, pregătirea viitorilor tehnicieni marinari se face la standarde egale sau apropiate de cele ale partenerilor NATO.

Obligativitatea cunoașterii limbii engleze la un anumit nivel STANAG, înființarea funcțiilor de consilieri ai comandanților pentru probleme ale maistrilor militari și subofițerilor - selecția acestora făcându-se din rândul celor mai experimentați maistri militari, transformarea unui număr de funcții de ofițer în funcții de maestru militar și încadrarea acestora cu maistri militari - șefi depozite, șefi ateliere, șefi laboratoare, comandanți de nave clasă mică, iată câteva din aspectele reprezentative pentru entitatea profesională ajunsă la 99 de ani de existență în istoria Forțelor Navale Române.